

B2213/00

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 42745

Kl. 38 g, 1/50

Józef Obara
Świebodzin, Polska

Janusz Obara
Świebodzin, Polska

Korowaczka, zwłaszcza do wikliny

Patent trwa od dnia 4 sierpnia 1958 r.

Przedmiotem wynalazku jest korowaczka, zwłaszcza do wikliny zielonej, służąca do mechanicznego usuwania z niej kory.

Korowaczka według wynalazku powoduje samoczynne zdzieranie kory przy pomocy szeregu zespołów obróbczych, osadzonych jeden za drugim w dowolnej osłonie, przy czym wiklinę z korą wprowadza się z jednego końca odziomkiem, a oczyszczoną z kory odbiera z drugiego.

Urządzenie według wynalazku stanowi, zespół wciągający pręty wiklinowe wraz z korą, powodujące równocześnie wzruszanie kory na pręcie wikliny, zespół podawczy i zdzierający oraz zespoły wyciągające, przy czym wszystkie te zespoły są połączone ze sobą lejami przewodniczymi.

Korowaczka według wynalazku jest przedstawiona na rysunku, którego fig. 1 przedstawia korowaczkę w widoku z boku osłony, a fig. 2 — w widoku z góry.

Korowaczka według wynalazku składa się

z podstawy 1, na której umieszczono kilka zespołów roboczych, przy czym każdy zespół osadzony jest na wspornikach 3, 4, przymocowanych do wspólnej podstawy 1.

Na rysunku pierwszy zespół A stanowi urządzenie służące do wciągania prętów wikliny, przy czym pomiędzy wspornikami są zamocowane dwie obudowy 6 łożysk. Dolna obudowa łożysk przymocowana jest trwale do wspornika 3, 4, górna zaś — jest zawieszona na dźwigniach 5 i 7. W obudowie łożysk wmontowany jest wałek obracający się w kulkowych łożyskach 9. Z lewej strony łożyska osadzone jest koło pasowe 27, napędzane nie uwidocznionym na rysunku silnikiem elektrycznym. Wszystkie zespoły połączone są za pomocą kół pasowych 13 osadzonych na wałkach 8 (najlepiej klinowych lub łańcuchów 14), odbierających napęd ze wspólnego wałka napędowego 9. Z prawej strony łożyska 9 (fig. 2) zamocowane są koła ra-
delkowe 10, chwytające wiklinę i powodujące

wzruszenie na niej kory. Każde stanowisko robocze posiada ramę wspornikową 12, które stanowi podporę dla sprężyny przyciskowej 22, przyciskanej obsadą 23. Obsada ta połączona jest ze śrubą nastawniczą 24, za pomocą której regulowany jest nacisk sprężyny na koło radełkowe, przy czym na jednym ze wsporników pomiędzy zespołami osadzony jest lej prowadniczy 25.

Pręt wikliny po wzruszeniu na nim kory przeciągany jest przez lejek prowadniczy 25 na drugi zespół B, składający się z wałków 11, pokrytych w celu wyeliminowania poślizgu, okładziną z materiału elastycznego, na przykład gumy, podobnie jak wałki zespołów D i E. Po przejściu przez zespół B, wiklina ze złusowaną korą trafia do zespołu C składającego się z wahadła 18, osadzonego na dźwigni 17 (fig. 2), która zawieszona jest na sworzniu w łożyskach 15. Z prawej strony obudowy łożyska na ośce 8', osadzony jest wałek zdzierający 16, na którym umieszczony jest sworzień 20 z łopatką 19. Nacisk łopatki na wałek zdzierający 16 jest regulowany sprężyną 29 za pomocą śruby nastawniczej 30. Wałek zdzierający 16 jest równocześnie dociskany do wałka pomocniczego dolnego. Pomiedzy zespołem C a zespołem D umocowany jest lej prowadniczy 25', przy czym zespół D służy do wyciągania prętów wikliny już okorowanej.

Korowaczka według wynalazku może być na-

pędzana bezpośrednio silnikiem lub też za pośrednictwem przekładni, najlepiej pasowych.

Zastrzeżenia patentowe

1. Korowaczka, zwłaszcza do wikliny, znamien-
na tym, że stanowi ją, osadzonych na wspól-
nej podstawie (1) kilka zespołów obróbczych
(A, B, C, D, E), składających się każdy
z pary wałków, z których wałki zespołu
(A) stanowią koła radełkowe stalowe (10),
dociskane pomiędzy sobą za pomocą śruby
nastawniczej (24) i sprężyny (22), przy czym
pomiedzy poszczególnymi zespołami umiesz-
czone są leje prowadnicze (25, 25'), prze-
kazujące odpowiednio obrabianą wiklinę
z jednego zespołu do drugiego.
2. Korowaczka według zastrz. 1, znamien-
na tym, że zespół zdzierający korę składa się
z dwóch przylegających zespołów (B i C),
z których pierwszy (B) służy do przesuwa-
nia wikliny ze wzruszoną korą, zaś zespół
(C) składa się z wahadła (18) osadzonego na
dźwigni (17), zawieszanej na sworzniu w
obudowie łożyska (15), przy czym nad wał-
kiem zdzierającym (16) osadzony jest swo-
rzeń (20), a na nim łopatka (19), zaś nacisk
łopatki na wałek zdzierający (16) reguluje
sprężyna (29) za pomocą śruby nastawni-
czej (30).

Józef Obara

Janusz Obara

Zastępca: dr Andrzej Au-
rzczyk patentowy,

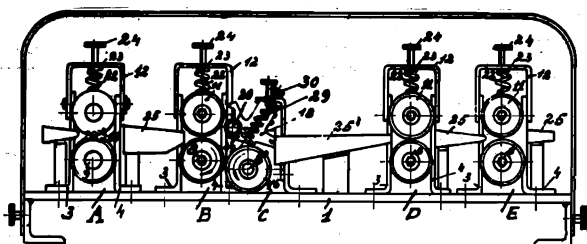

Fig. 1

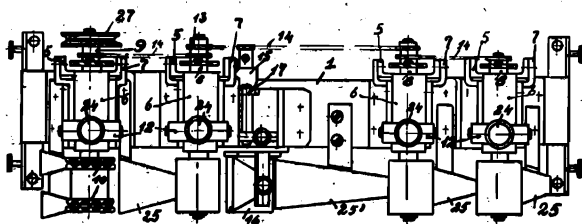

Fig. 2